

dette Lovforslag, hvad Loven af 8. Maj 1894 ikke indeholder noget om, tillige Finansministeren samtidig Ret til at forbyde Tiendeyderne at indbetale deres Afløsningssum kontant, hvis de finde, at de under saadanne Forhold kunne være tjent dermed. Dette — at Finansministeren faar denne Magt ifølge denne Lov, som han ikke har i Henhold til Loven af 8. Maj 1894, at han kan standse og forbyde Tiendeyderne kontant at indbetale deres Afløsningssum, hvad de jo ellers kunne i enhver Skattetermin efter Forslaget, — kan benyttes til en Vilkaarlighed over for Tiendeyderne, som jeg ikke vil være med til, og naar det rette Tillidsforhold er til Stede mellem dette Ting og Regeringen, som jeg ønsker maa vedblive, saa er det det naturlige, at Regeringen henvender sig til Rigsdagen, faar dens Sanktion og faar Rigsdagen til at være med til at overveje, om alle nødvendige Betingelser ere til Stede for et saadant Statslaans Optagelse. Det er kun det, jeg ønsker, og det staar ikke i Strid med mit Standpunkt i 1894.

N. Andersen: Jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister var lidt for omhyggelig for den nuværende Regering, naar han vilde gøre gældende, at mit Forslag om at stryge § 4 i Loven var et Bevis for, at jeg nærede en grundfæstet Mistillid til Finansministeren, og som Følge deraf til den nuværende Regering. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister vil indrømme mig, at naar man, som jeg gør, stiller Forslag om straks at optage det fornødne Statslaan til at indløse Tienden gennem kontant Betaling af Statskassen, saa kan § 4 ikke blive staaende i Loven, saa kan Ministeren ikke have en saadan Bemyndigelse. Det vil den højtærede Minister dog vist erkende, at en hel Række af de Forslag, jeg har stillet, netop gaar ud paa at paalægge Ministeren straks at optage et Statslaan, tilstrækkelig stort til derigennem at gennemføre en Tiendeafløsning.

Ministeren fandt det ret snurrit, for ikke at sige mærkværdigt, at Yderlighederne i den Grad kunde mødes, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og jeg kunde stille saa godt som enslydende Forslag til den her foreliggende Sags Behandling, og den ærede Minister mente at kunne tillade sig at tro, og ogsaa at udtale, at det var begrundet deri, at denne Stilling fra min Side — jeg taler kun for mit eget Vedkommende — skulde benyttes til politisk

Agitation. Jeg vil gerne have Lov til at sige til den højtærede Landbrugsminister, at i de 17—18 Aar, jeg har været Folketingsmand, har jeg ingen Sinde stillet noget som helst Forslag i den Hensigt at benytte det til politisk Agitation. Jeg har altid haft en saglig Begrundelse for de Ord, jeg har udtalt, og de Forslag, jeg har stillet. Den højtærede Minister vil ikke kunne finde noget eneste Punkt, hvor jeg har afvejet fra den, som jeg tror, ganske gode og heldige Regel, at betragte enhver Sag fra et sagligt Standpunkt. Jeg maa altsaa fuldstændig og bestemt protestere imod, at den tilfældige Samstemning, der er fremkommen mellem det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og mig, for mit Vedkommende skulde være begrundet i, at jeg ønskede at gøre denne Sag til et politisk Agitationsspørgsmaal.

Den ærede Minister søgte, som jeg havde ventet, at bevise, at jeg havde Uret, naar jeg i Dag som tidligere har udtalt mig for, at den Erstatning, man vil give Tiendeejerne i det 25-dobbelte af Tiendens Værdi, er for høj. Den ærede Minister forsøgte, og det havde jeg ventet, med de kendte Argumenter at paavise Rigtigheden af sin Opfattelse, at det ikke er for højt. Jeg er enig med den ærede Minister i, at det er ganske unyttigt at debattere denne Sag videre. Lige saa lidt som jeg kan overbevise den ærede Landbrugsminister i, at jeg har Ret i, at det 25-dobbelte er for stor Betaling, lige saa sikker er jeg paa, at den ærede Minister ikke kan overbevise mig, saa det skal jeg lade ligge.

Jeg ved ikke rigtigt, hvad den ærede Minister mente med den Udtalelse, der, saa vidt jeg forstod, ogsaa var rettet til mig, at der gives Tiendeyderne en passende Favør derved, at de i Stedet for 100 Kr., som de hidtil have betalt i Tiende, fremtidig skulle slippe med 72. Det er jeg ganske enig med den ærede Minister om. Jeg erkender, at den Favør, der ydes Tiendeyderne, er ikke større, end den bør være. Jeg er snarere i Tvivl om — det udtalte jeg ogsaa i Formiddagsmødet — hvorvidt man har grundlovmæssig Ret til at tvinge Tiendeyderne til at købe deres Tiender, hvis de ikke ønske det. Jeg er slet ikke saa sikker paa, om man kan bringe dette Forhold, at man tvinger Tiendeyderne til at betale en bestemt Pris for deres Tiende, uanset om de ønske at købe den eller ej, i Overensstemmelse med Grundlovens § 82. Det var det, jeg mente med min Udtalelse i Formiddags, og det er jeg fremdeles i Tvivl om, men jeg ind-